

Есе на тему «Що мене найбільше вразило при знайомстві з унікальними експонатами музею під час віртуальної екскурсії?»

В музеях живе історія – велична, героїчна, трагічна та страшна - всяка. Така яку її зробили люди. В музеї «Чорнобиль» теж живе історія. Слово музей походить від давньогрецького «*музеум*», що в перекладі означає - храм. Знаки, які ми бачимо при вході в музей, наче є символом дороги до храму.

Дороговкази наче кричать про мертві поліські землі та хутори, міста та містечка, в яких вже ніколи не будуть лунати голоси людей.

Музей творили «по гарячих слідах». Люди, які віддали частинку своєї страшної долі, хотіли, щоб ми не забували про те, що наше життя може змінитися в одну мить. Один момент може створити трагічну сторінку в історії людства.

Минуле швидко обростає легендами і міфами. Забуваються подробиці, втрачається первинний зміст, значення, масштаби. Музеї, правдиві музеї, допомагають зберегти істину для нинішнього покоління і для прийдешніх. Звідси, мабуть, підкреслена увага до найдрібніших деталей та фактів, спроба образно-філософського осмислення зібраного матеріалу. Світ не забув, світ пам`ятає...

Музей «Чорнобиль» змушує задуматися про життя та смерть, про правду та кривду, про добро і зло, про радість і біль, про минуле і прийдешнє. Фотографії «дітей Чорнобиля» - ось, що мене вразило найбільше. Він опалив їх в дитинстві, з ним прийдеться їм жити, і дітям їхніх дітей. Така вже їм і нам випала доля. Усміхнені, засмучені, стривожені – всі вони різні, але одна дата, 26 квітня 1986 рік, об`єднає їх з нами. Тож постараймося ніколи не забувати про людей, які дали нам шанс на щасливе майбутнє та ціною власного життя проклали нам шлях до нього.

Студентка групи Помс-1-18- 4.0д Друзь Ольга